

כגפן פוריה

עלון להפצת תורה ויהדות

אין לעיין בעלון זה בשעת התפילה

פְּרָשַׁת נְצֻבִים - וַיֵּלֶךְ

יציאת השבת:

19:32

ירושלים: 19:30

כג' אלול תשפ"ג
הפטרה: שוש אשיש
יציאת השבת ר"ת 20:11
אומרים סליחות
גיליון 833

כניסת השבת:

18:25

ירושלים: 18:18

'בְּפִיךָ וּבִלְבָבְךָ לַעֲשֹׂתוֹ' הרב עמוס שושן - רב ישובי רכס פוריה

בפרשתנו אומר משה לעם ישראל ביחס לתורה כי: "לא נפלאה היא ממך ולא רחוקה היא, לא בשמים היא... ולא מעבר לים היא". ורבותינו אמרו: "שאלו עם ישראל את משה רבנו... והיכן היא? אמר להן: במקום קרוב היא: 'בפיך ובלבבך לעשותו', אינה רחוקה מכם, קרובה היא לכם".

דווקא הגובה והמרחק הבלתי משוערים קוסמים לאדם, אלא שעם כל היופי הנפשי שבכיסופים אל הגבוה והרחוק, אין אלה אלא מחולשות האדם המוכן לשכן את כל הטוב והיפה בגבוה לאין ערוך ובמרחק לאין שיעור, ולעשותם שעשוע רוחני מענג ומעדן, ובלבד שלא לראותם קרובים אליו כדי שלא יהיו מחייבים אותו למשהו יותר מסתם כיסופים ערטילאיים, למשהו ממש וזמנעשה.

"למה הדבר דומה, לכיכר שהיה תלוי באויר, טיפש אומר: מי יוכל להביאו?! ופיקח אומר: לא אחד תלה אותו?! מביא סולם או קנה ומוריד אותו. כך, כל מי שהוא טיפש, אומר: אימתי אקרא כל התורה... ומי שהוא פיקח מהו עושה? שונה פרק אחד בכל יום ויום, עד שמסיים כל התורה כולה, אמר הקב"ה: 'לא נפלאה היא', ואם 'נפלאה היא' - ממך: שאין אתה עסוק בה".

גם הטיפש וגם הפיקח רואים והנה הכיכר תלוי באויר הרבה למעלה ממקום עמידתם. אלא שהטיפש נרתע מן העובדה שהוא לא יכול להושיט ידו וליטול את הכיכר התלוי, ומתייאש והולך לו ונשאר רעב והכיכר נשאר תלוי במקומו. אולם הפיקח רואה את הכיכר תלוי גבוה, אבל אינו נרתע והולך, אלא הוא מחפש דרך כיצד להוריד את הכיכר. ומזו העובדה עצמה שהכיכר תלוי, הוא לומד שהכיכר נתלה על ידי מישהו, והקושי להורידו הופך לאתגר כדי לזכות בכיכר, ממש כפי שאנו מצווים לעשות בלימוד תורה. בעמדנו סמוך ליום הדין - ראש השנה, נקבל עצמנו את תורתנו הקדושה ומצוותיה, נדע כי לא רחוק הדבר מאתנו אלא קרוב הוא: 'בפיך ובלבבך לעשותו'.

בהוצאת מכון "שערי תורה": פוריה-נוה עובד ד.ג. גליל תחתון 15210

שערי תורה וחסד ע"ר * כולל אברכים * שיעורי תורה * פרסומים תורניים * גמ"ח עזרה לנוקמים *
הדפסה: דפוס כנרת. עריכה: צ. שורין. היה שותף. להעברת תרומות: בנק המזרחי סניף טבריה מספר חשבון: 123459

לא בשמים היא

אחת מן המחלוקות שהיוו אבן יסוד לכללי הפסיקה בזמנם של חכמי יבנה, היתה המחלוקת סביב תנורו של עכנאי, חלק מן ההכרעה מובא מתוך פרשתנו – לא בשמים היא.

לכאורה, היתה זו מחלוקת ככל אותן מאות ואלפי ההלכות שבהן נחלקו חכמים. תנור שחתכו אותו לחוליות ונתנו חול בין חוליה לחוליה והיה רבי אליעזר מטהר, מפני שאינו ככלי חרס אלא ככלי אדמה שאינו מקבל טומאה, וחכמים מטמאים. על השם עכנאי נאמרו מספר טעמים. יש אומרים, כיון שהקיפוהו בדברים נחש זה שדרכו לעשות בעגולה (בבא מציעא נט, ב ורש"י שם), ויש מי שסבר (תוס' שם ד"ה 'זה תנור של עכנאי') שהוא על שם בעל התנור.

רבי אליעזר היה יחיד וחכמים רבים, על פי הכלל: יחיד ורבים הלכה כרבים (ברכות ט, א), היה צריך רבי אליעזר לקבל את הכרעת הרוב. ואולם הוא עמד על דעתו וכך מסופר:

באותו היום השיב רבי אליעזר כל תשובות שבעולם, ולא קבלו הימנו. אמר להם, אם הלכה כמותי - חרוב זה יוכיח! נעקר חרוב ממוקומו מאה אמה, ואמרי לה, ארבע מאות אמה. אמרו לו, אין מביאין ראיה מן החרוב. חזר ואמר להם, אם הלכה כמותי - אמת הפנים יוכיחו! חזרו אמת הפנים לאחוריהם. אמרו לו, אין מביאין ראיה מאמת הפנים. חזר ואמר להם, אם הלכה כמותי - כתלי בית המדרש יוכיחו! הטו כתלי בית המדרש לפול. גער בהם רבי יהושע. אמר להם, אם תלמידי חכמים מנצחים זה את זה בהלכה, אתם מה טיבכם? לא נפלו - מפני כבודו של רבי יהושע, ולא זקפו - מפני כבודו של רבי אליעזר. ועדין מטין ועומדים.

חזר ואמר להם, אם הלכה כמותי, מן השמים יוכיחו! יצאתה בת קול ואמרה, מה לכם אצל רבי אליעזר? שהלכה פמותו בכל מקום. עמד רבי יהושע על רגליו ואמר, "לא בשמים היא!"

מאי, "לא בשמים היא"? אמר רבי ירמיה, שפבר נתנה תורה מהר סיני, אין אנו משגיחים בבת קול, שפבר כתבת בתורה בחר סיני, "אחרי רבים להטות". אשפחיה רבי נתן לאליהו, אמר ליה, מאי עבד קודשא בריך הוא בההוא שענתא? אמר ליה, קא חייך, אמר, נצחוני בני, נצחוני בני.

כיצד ניסה רבי אליעזר להוכיח את צדקתו מעשיית אותם מופתים? לאחר שהשיב רבי אליעזר כל תשובות שבעולם ולא קיבלו הימנו, לאחר שנסתתמו טענות החכמה וההגיון, גייס רבי אליעזר את המופתים להורות שבורא עולם תומך בדעתו. ואולם אין אלו סתם מופתים שעצם עשייתם מוכיחה את צדקת רבי אליעזר, אלא יש קשר ביניהם לבין מחלוקת החכמים:

חרוב זה יוכיח - עץ החרוב אינו פרה ורבה, אלא נותן פרי לסוף שבועים שנה. אמר להם רבי אליעזר כי דבריהם עקרים כאותו עץ החרוב, ואולי רמז להם בזה שאף על פי שהם המרובים ומניינם עולה לכדי שבועים (כמניין חברי הסנהדרין), בכל זאת אין בדבריהם כלום, כאותו עץ חרוב שבמשך שיבועים שנה אינו מניב פרי. ואילו רבי אליעזר עצמו, המופלא שבסנהדרין, הרי הוא כנגד שנת השיבועים ואחת. ואולם הם דחו את דבריו, שהרי כל הוצאת הפרי של שנת השיבועים ואחת מכות השנים הקודמות הוא בא. ואולם הם ענו לו, שאין מביאים ראיה מן החרוב, שמא הוא הטועה כשם שהוא יחיד מול רבים וכשם שעקר את החרוב, והעקירה היא ביטול עשיית הפרי לגמרי כך דבריו הם העקרים ולא דבריהם.

אמת המים יוכיחו - אמר להם רבי אליעזר: שמא הינכם מתביישים להודות לי על האמת אחר שהשבתי כל תשובות שבעולם? ראו את אמת המים, שדרך המים לרדת ממקום גבוה למקום נמוך והמשילו חז"ל דבר זה לתורה שאינה מתקיימת אלא במי שמשפיל עצמו, שאין בו גאווה, כך אין לכם להתגאות ולסרב מלקבל את דברי. ויוכיחו מים אלו שבמקום לרדת ממקום גבוה לנמוך כדרכם, הולכים ממקום נמוך למקום גבוה כדרככם! אמרו לו: אין מביאים ראיה מאמת המים, שאפשר שאתה הוא המעוות ואמת המים ההולכת לאחור באה להורות עליך.

כותלי בית המדרש יוכיחו - בית המדרש הוא מקום לימוד התורה ומקום הכרעת דיני התורה. ואולם אליבא דרבי אליעזר, שלדעתו חבריו טועים ואינם מוכנים לחזור בהם מטעותם, הרי שאין מקום לבית מדרש כזה, כי אין ויכוח זה לשם שמים, ח"ו. ולכן ביקש שיפלו כותלי בית המדרש! ואולם רבי יהושע טען כי מחלוקת זו היא לשם שמים, ואדרבה מקום הבירור הוא בית המדרש והכרעת הדין צריכה להעשות ע"פ הרוב, כדרכה של תורה.

מון השמים יוכיחו - את שלושת המעשים הראשונים ניתן היה לפרש לכאן ולכאן. ואולם במעשהו האחרון דרש רבי אליעזר הכרעה ברורה משמים כמי שהלכה, מהי האמת האמיתית בת קול יוצאת ומכריעה באופן ברור כרבי אליעזר. ואולם חכמים חולקים גם על קביעה זו. רבי יהושע טוען לא בשמים היא ואין משגיחים בבת קול, שכבר נתנה תורה לישראל בה נאמר 'אחרי רבים להטות'.

בירושלמי שאלו: האם לא ידע רבי אליעזר את הדין 'אחרי רבים להטות'? ותרצו, שלא הקפיד אלא ע"י ששפרו טהרותיו בפניו וחשב שמעשיהם אינם לשם שמים רק להכעיסו, כיון שיכלו לשרוף את הטהרות שלא בפניו ולפיכך החזיק בדעתו. לענ"ד, ניתן לתת הסבר נוסף להתעקשותו של רבי אליעזר, ע"פ דברי רבו הגדול רבי יוחנן בן זכאי שאמר על תלמידו זה (אבות ב, יב): "אם יהיו כל חכמי ישראל בכף מאזניים ורבי אליעזר בן הורקנוס בכף שניה, מכריע את כלם". הרי שרבו שקל אותו כנגד כל חכמי ישראל ולדבריו אע"פ שיהיו כל חכמי ישראל יחד רבי אלעזר מכריע את כולם אף שהם הרבים, יתכן ואימרה זו שהיתה ידועה ומפורסמת מפי רבי יוחנן בן זכאי היא זו שנתנה לרבי אליעזר את הכח לעמוד על דעתו.

המחלוקת סביב תנורו של עכנאי ובעיקר תוצאותיה, היוו לימוד חשוב לדורות החכמים הבאים, שלא יהא אדם עומד על דעתו כנגד דעת הרבים אפילו אם מוכח לו בדרך מופת שהלכה כמותו. יסוד חשוב זה שמר על פסיקה אחידה ומרכזית ומנע מציאות קשה, במיוחד על רקע חורבן הבית. בדרך זו נשמרה מסורת העברת התורה שבעל פה, ונמנע מצב של עשיית התורה כשתי תורות. (ע"פ 'מאורות התלמוד').

הלכות שופר בראש השנה

- א. מצות עשה מן התורה לשמוע קול השופר בראש השנה, שנאמר יום תרועה יהיה לכם, וקודם שיתקע בשופר מברך בא"י אמן"ה אקב"ו "לשמוע" קול שופר. שעיקר המצוה בשמיעה ולא רק בתקיעה. שאם תקע ולא שמע קול שופר לא יצא ידי חובתו. ומכל מקום בדיעבד שבידך אקב"ו לתקוע בשופר, או "על תקיעת שופר", יצא.
- ב. בשעת הברכות כל הצבור עומד על רגליו, ומיד אחר הברכות הקהל יושב, והתקע ישאר עומד על עומדו, ויתקע מעומד. ובדיעבד אם תקע מיושב יצא. וימתין מעט עד שכל הצבור ישבו ויכולו לשמוע התקיעות. יחיד שהיה אנוס ולא התפלל עם הצבור, ובא התקע לביתו לתקוע לו ולהוציאו ידי חובתו, צריך לעמוד בשעה ששומע התקיעות.
- ג. בתקיעות שלפני תפלת מוסף הצבור רשאי לשבת, ורק התקע צריך לעמוד. ויש להזהיר את הקהל שיעמדו בעת התקיעות שבחזרת תפלת מוסף, שהם עיקר התקיעות דמעומד.
- ד. המנהג לתקוע על הבימה שהספר תורה מונח עליה, אחר שקראו בו הקריאה של חובת היום, כדי להזכיר זכות קבלת התורה ומעמד הר סיני, שנאמר שם, ויהי קול השופר הולך וחזק מאד. ורק אחר סיום התקיעות דמיושב ואמירת פסוקי אשרי העם יודעי...
ה. ביום הראשון של ראש השנה לאחר ברכת לשמוע קול שופר יוסיף התקע לברך שהחיינו. וגם בבואו אחר כך להוציא אחרים ידי חובתם, יברך להם שתי הברכות לשמוע קול שופר ושהחיינו. השנה, שחל יום טוב ראשון בשבת, כשתוקעים בשופר ביום השני של ראש השנה מברכים לשמוע קול שופר ושהחיינו.
- ו. אדם שנאנס ולא בא לבית הכנסת ביום ראש השנה, או מי שהוא חולה ונפל למשכב, יש להתאמץ מאוד להביא לו לביתו תוקע שיתקע לו להוציאו ידי חובתו. ולכתחילה יברך השומע, ורק אם אינו יודע לברך היטב, יברך התוקע בשבילו, גם אם הוא כבר יצא ידי חובתו. ואם שכח לברך וזכר בין תשר"ת לתש"ת, אין לו לברך שם, דשמא יצא י"ח בתשר"ת. וכן מי ששח שיחה בטלה בין תשר"ת לתש"ת, בדיעבד אינו חוזר לברך, אף שיש ספק שמא לא יצא ידי חובתו.
- ז. תוקע לרבים שהוצרך לתקוע לחולה קודם שיתקע לרבים, יש אומרים שיוכל לתקוע לו על ידי שיוכין בפירוש שאינו רוצה לצאת ידי חובתו בתקיעות אלו, ואחר כך יוכל לתקוע להוציא ידי חובתו את הרבים. וטוב שיתקע ליחיד אחר התקיעות לרבים.
- ח. אסור לתקוע ולשומעים להפסיק בדיבור בין ברכות התקיעות לתקיעות, ואם סח בין הברכה לתקיעות צריך לחזור ולברך. אלא אם כן הפסיקו בענין הצריך לתקיעות, שאז אין צריך לחזור ולברך. (ולכתחילה לא ישיח אפילו בעניין השופר והתקיעות). וכן אסור להפסיק בדיבור בין סדר תשר"ת לתש"ת, ובין תש"ת לתר"ת. ואיסור זה הוא בין לתקוע ובין לקהל השומעים.

לעילוי נשמת אמו"ר רבי יצחק שושן זצ"ל - גלב"ע יב' תמוז תשע"ז

למעוניינים להשתתף בהוצאת עלון זה נא לפנות לדוד: 0537788483

עלון זה מוקדש:

להפאות: אברהם צימרון, שרה בת שמוחה, ציפורה ודודשע לוי, ביבה אלימלך, עוז בן עישה, תקוה בת עוזיה, אלגרה בת גאן, אסתר בת זלבה, מול בת עשלה, אברהם בן רחל, רחמים בן סולמנה, דודאל בן אבינל, אלינה בת סליחה, ישי ורחל לוי, חנה בת זלורה, עדן בת רחל, מיטל מוריה אדרי, יוסף בן מיכל, דוד ביטון ח"ו.

להחזרת נעדרי צה"ל ושביני ובהם: אורון שואל, הדד גולדין, גיא חבר, רון ארד, יהודה כץ, צבי פלדמן.

לעילוי נשמת: הג"ע יוסף, דוד מ' אליהו, דוד אברהם עקרימן, רבי מסעוד מלל, רבי יצחק שושן, רבי יעקב שושן, יזהר יזהר, סופר שושן, יצחק דודע, רבי אברהם בן שמואל אלעזר, מרסיה חיים דודע, מיר טוים, ישראל אברהם טו, שלמה בן מרים, יצחק ועמרימ אטאם, אורן מועלים, אילון טוים, דוד גרוסברג, מיר פולק, מרים קדיש, עמוס דמרי, רז שלמה, סימנב משה יהודה, יצחק זקן סליקה, נעים משה, אמנון נסים וסליקה שושן, אליס מובל, מיריה טעמון, יפה גורי, יונה קלון, לאה צמרון, סימני בת רמז, ליטל שבת, משה נעשה, חנה יצחקי, אסתר חדר, אסתר בת תורא, אליזה בת פריחה, תרצה זוטון, אסתר וענבר טוים, דניאל אלמליח, מנחם הלוי, דוד מובל, מיכל עמר, אריה בן שמעון, ציונה בת דוד, יצחק ולאה אסמורנו, אליזה אדרי, עוזיה עמוס, רות יעקב, חיה רחל לוי, יונה ויוסף שרעבי, מרים יהודה, שמואל למברגר, נעילה בת מג'ור, ליאור רחמים, זק מל, עליזה מועלים, עליזה כהן, שרה אולילאל, דוד ופריחה כהן, שמעון בן רחל, אברהם אדרי, יוסף אלקובי, מיכאל ועקנין, חסביה ששפוטש, עישה דרן, ברכה סופר, כמיוס דודי, רפי עשור, איתי ופרני, מעין וסדר עשור, כמיוס כהן, מרים בת רחל, נאח כהן, אליה שחר, אורטל מבורך, יצחק ושמוחה אילון, אורי יצחק אילון ח"ד, יצחק בן פנעה ז"ל.

ולע"נ הנספים בשואה ובהם: אלכסנדר שנדר, שושנה רוזה, רפאל פריצי, וציעיליה צילה לבית משפחת צימרון ח"ד.

למעוניינים להשתתף בהוצאת עלון זה נא לפנות לדוד: 0537788483

אין לעיין בעלון זה בשעת התפילה